

Vakancer, og som fremfor alt kunde hjælpe i de Ferier, som Præsterne ligesom andre Mennesker trænger til.

Endelig er der det ganske lille Spørgsmaal i § 22 om Kørselsudgifter. Den højtærede Minister gav mig Ret i, at 50 Kr. synes at være en ualmindelig lille Sum, men nævnede i saa Henseende Tilfældet Ordrup, hvor 50 Kr. vilde være rigelig Dækning for Præsternes Kørselsudgifter. Men naar jeg tænker paa, at en saadan Præst, naar han blot en Gang om Dagen i Aarets 365 Dage skulde aflægge et Sygebesøg, til hvilket han skulde bruge Sporvogn og køre frem og tilbage, vilde bruge en Sum af over 72 Kr., saa tror jeg, at ud fra Betragtningen Ordrup kan man meget vel rette de 50 Kr. i hvert Fald til 100 Kr.

Jensen-Sønderup: Saa længe Indtægten ved Tiender og Præstegaardsjorderne m. m. alene tilkom Sognet, om man vil Pastoratets Præster, var der ikke noget at sige til, at de, der ikke benyttede Pastoratets Præst, men derimod en Valgmenighedspræst, maatte finde sig i at bære de dermed forbundne Udgifter. Men nu, naar det hele, som den højtærede Minister sagde, forenes i en samlet Lønningsmasse, saa bliver det Spørgsmaal aktuelt, om man da kan sige, at denne Lønningsmasse, disse 5½ Mill. Kr., skal benyttes forlods alene til Lønning af Sognepræstembeder, uden at de, der danner Valgmenigheder, skal have nogen Part i det. Jeg tror ikke, at dette er retfærdigt; og jeg vil paa ny meget indestændigt henstille, at man gør sig klart, at man ved dette Lovforslags Gennemførelse afgør det principielle Spørgsmaal, om der af den samlede Lønningsmasse kan ydes ogsaa til andre af Folkekirken Præster end til dem, der sidder i Sogneembederne. Det, det for mig drejer sig om, er, at det ikke ved den her foreslaaede Lov bliver slaaet fast, at paa den samlede Lønningsmasse har alle de Krav, der benytter Sognepræsten — de skal forlods have disse 5½ Mill. og saa udrede, hvad der kommer til at mangle —, medens de, der benytter andre ogsaa af Folkekirken anerkendte Præster, Valgmenighedspræster, selv skal betale hele Lønningen. Jeg vilde meget nødtigt, at man ved denne første Lov om Præstelønninger — vi har jo nok en Præstelønningslov, men den bliver paa et andet Grundlag — skal slaa dette Princip fast. Naar en Valgmenighedspræst er anerkendt lige med Sognepræsten, saa synes jeg, at de, der benytter Valgmenighedspræsten,

har Krav paa at stilles lige med dem, der benytter Sognepræsten.

Den højtærede Kirkeminister sagde, at han kunde ikke tænke sig, at jeg stod som Talsmand for de lutherske Frimenighedens Medlemmer, og jeg maa erkende, at jeg har ikke søgt noget Mandat til at gøre det; det har der for Resten heller ikke været Tid til, og jeg har ikke i mindste Maade tragtet efter det. Men jeg har ud fra min egen Opfattelse af Forholdet villet gøre opmærksom paa, at det nu er Tiden at passe paa, at man ikke faar slaaet fast, at den samlede Lønningsmasse alene skal tilfalde Sognepræstembedet. Hvordan det saa ellers gaar i Fremtiden, bør Forholdet være det, at ogsaa andre end Sognepræsten bør have Adgang til, naar de i øvrigt anerkendes som hørende til Folkekirken, at faa Del i den samlede Lønningsmasse. Det er for mig det principielle. I hvor høj Grad jeg har været Talsmand for Valgmenighederne, ved jeg ikke, men jeg skulde dog mene, at man ogsaa i Valgmenighederne vil anerkende Berettigelsen heraf.

Det drejer sig for mig ikke saa meget om det økonomiske Spørgsmaal som om Princippet. Ved denne Lejlighed maa det slaa fast — enten det nu kun bliver for Valgmenigheder, eller der kan tages noget mere med —, at det er Lovgivningsmagten, der er den bestemmende i denne Henseende. Jeg lægger meget stor Vægt paa, at det bliver Rigsdagen, som har Afgørelsen paa det økonomiske Omraade, saa at vi ikke skal risikere, at der kommer en Kirkedag, som siger, at den raader ogsaa over de 5½ Mill. Kr., og at det afhænger af den, om andre end de, som den finder gode nok, kan faa deraf. Jeg vilde gerne, at vi ikke kom bort fra det, at det er Rigsdagen, som har Raadighed over Midlerne. Derved kommer vi ud over alle Vanskeligheder.

Bjerring: Den her førte Forhandling har vist, at der er stærkt delte Meninger om, hvorledes den kirkelige Ligning skal foretages, og jeg vil bestemt protestere mod de Udtalelser, det ærede Medlem fra Kerteminde (Henningsen) fremkom med, og hvortil den højtærede Kirkeminister sluttede sig, nemlig, at det ikke var noget Arbejde for de kommunale Myndigheder at foretage denne Ligning. Efter det Kendskab, jeg har til det kommunale Arbejde, tør jeg sige, at det i hvert Tilfælde for Byernes Vedkommende vil blive et temmelig stort Arbejde. Forholdet er det, at Staten